

Biskop Atle Sommerfeldt:

Tale ved diakonvigsling av Kjersti Klausen Tjelle

16. oktober 2016 – Tune kirke

Kjære Kjersti! Gratulerer så mye med at denne dagen endelig er kommet, etter mange år med annen meningsfull bruk av utdannelsen din. I dag blir du gitt en ny dimensjon ved din identitet som menneske og fagarbeider ved at du aksepterer kirkens vigsling av deg til diakon i Den norske kirke.

I dag sier kirken til deg, Kjersti - slik som du er - at nettopp du har kirkens tillit til å utføre diakonens tjeneste. Kirken bekrefter ditt eget kall, og gjør det til kirkens kall til deg. Du utøver ikke omsorgstjenesten på egne vegne, men på kirkens vegne. I dag blir du en del av det universelle fellesskapet i hele Guds kirke av personer som har forpliktet seg til en vigslet tjeneste. Du er ikke alene, selv om hverdagene kan bli ensom.

Diakonens tjeneste er like gammel som prestens tjeneste i den kristne kirke. I oldkirken hadde både kvinner og menn denne vigslede tjenesten. Diakonen var ansvarlig biskopens fordeling av økonomiske ressurser med særlig ansvar for dem i forsamlingen som stevde med å få endene til å møtes. Etterhvert som forsamlingene og kirken vokste, ledet diakonen kirkens tjeneste til alle mennesker i lokalsamfunnet rammet av og på flukt fra epidemier, krig og sykdom. Fra slutten av 300-tallet ble omsorgsarbeidet i større og større grad drevet av klostre og spesialiserte institusjoner. Diakonens tjenesten ble derimot mer og mer knyttet til å assistere ved feiringen av liturgien i kirkerommet. Det førte til at tjenesten ble forbeholdt menn.

I vår kirke ble diakonens tjeneste gjenoppdaget fra midten av 1800-tallet. Det startet med diakonisser som etter sykepleieutdanning, teologisk videreutdanning og prøving ble vigslet til tjeneste i kirke og samfunn. I år feirer vi hundreårsjubileum for utvilingen av diakonisseutdanningen til en menighetssøsterutdanning. Her ble en utdannet og vigslet til tjeneste for syke og trengende i hjemmene, men også foreningsarbeid og liturgiske oppgaver. På slutten av 1800-tallet fikk vår kirke mannlige diakoner.

I dag har vi én vigslet tjeneste som diakon i Den norske kirke. Den er den samme både for kvinner og menn. Tjenestens hovedinnhold er forankret i oldkirkens opprinnelige omsorgskaraktter for mennesker i krevende livssituasjoner, og i kirkens gudstjeneste og sakramentsfeiring.

Diakonens tjeneste har som sin tydelige profil å være en brobygger mellom liturgien i kirkerommet og den virkelighet menneskene lever i utenfor kirkerommet. I østkirken

kaller en denne delen av kirkens oppdrag eller misjon for lidende mennesker i lokalsamfunnet, for liturgien eller liturgien. I kirkerommet kommer Gud til oss i Ord og sakrament. I liturgien utenfor kirkerommet lærte Jesus oss i liknelsen om den store dommen og som vi hørte lest, at kommer Gud til oss i de syke, de fengslede, de sultne, de tørste, de fremmede og de nakne. Liturgien etter liturgien består derfor i å tjene Gud ved å tjene menneskene i deres nød. Det er diakonens oppgave å lede kirkens feiring av denne liturgien.

Din tjeneste som diakon består derfor i å bygge en levende bro mellom feiringen av sakramentene i kirkens rom og tjenesten for og med mennesker i verden. I Den norske kirke er denne liturgiinnholdet utvikle inkluderende fellesskap, utøve nestekjærlighet, kjempe for rettferdighet lokalt, nasjonalt og globalt, og verne om skaperverket.

Helt fra gammeltestamentlig tid hadde kongen et særlig ansvar for å ta seg av fattige og nødlidende. I vår tid er det slått fast i erklæringen om menneskerettigheter at menneskets guddommelige verdighet gir staten plikt til å få oppfylt sine grunnleggende, menneskelige behov for mat, utdanning, helse, arbeid og religionsutøvelse. Denne forpliktelsen gjelder lokalt, nasjonalt og globalt.

I Norge er vi så privilegert at staten og kommunen har ressurser til å oppfylle denne forpliktelsen.

Din brobyggertjeneste blir derfor i særlig grad å bygge broen inn mot lokalsamfunnets ivaretagelse av mennesker med ulike og særlige behov i en krevende livssituasjon og fremholde lokalsamfunnets globale ansvar.

Kirken skal ledsage mennesker i lokalsamfunnet som trenger støtte, mobilisere mennesker til global nestekjærlighet og påvirke "kongen" - våre lokale og nasjonale tilltsvalgte og deres medhjelpere - til å oppfylle sine forpliktelser.

Ditt oppdrag er ikke å utføre kirkens diakoni i sognene du er tilsatt i alene og på vegne av oss andre. Ditt oppdrag er å utruste og myndiggjøre kirkens medlemmer og andre vigslede tjenere til å delta i liturgien etter liturgien, i kirkens omsorgstjeneste for mennesker i nød. Det er like unaturlig at diakonen skal utøve denne tjenesten alene, som det er at presten skal feire gudstjeneste alene.

Våre medlemmer utøver dåpslivets forpliktelse til tjeneste for andre i mange forskjellige former, i familien, i foreninger og i arbeidslivet. Alt dette er en del av kirkens diakonale liturgi. Ditt oppdrag som diakon er å være en brobygger og samlende

kraft som alle kan hente veiledning og retning fra i sin tjeneste og få hjelp til å tolke det de gjør som en del av dåpslivets virkelighet.

I dag mottar du Den hellige ånd gjennom bønn og håndspåleggelse. Hun vil fortsette å utruste deg til tjeneste og ledsage deg med nådig omsorg når dagene blir lange og krevende.

Det løftet kan du hvile i og støtte deg på. Guds nåde er nok for deg, også som vigslet diakon.